

26 Μαΐου 2016

Ιερομόναχος Αλέξανδρος Βελανιδιώτης (1914 - 26 Μαΐου 1966)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Αρχιμανδρίτης Αλέξανδρος, ο μειλίχιος ηγούμενος.

Ο κατά κόσμον Παναγιώτης Ίωάννου Θεοφιλόπουλος γεννήθηκε στο χωριό Αρφαρά της Καλαμάτας το 1914, απ' όπου ήταν και άλλοι Αγιορείτες πατέρες, από ευσεβείς και πολύτεκνους γονείς. Για ένα διάστημα εργάστηκε ως αρτοποιός. Αν και απόφοιτος μόνο του Δημοτικού Σχολείου με τη συνεχή μελέτη κατόρθωσε ν' αποκτήσει πολλές γνώσεις και να συνομιλεί άνετα και με τους μορφωμένους.

Νέος ήλθε να μονάσει στο Άγιον Όρος. Εκάρη εδώ μοναχός και ασκήθηκε για έτη. Επέστρεψε στην πατρίδα του. Εκάρη μεγαλόσχημος μοναχός στη μονή Ζωοδόχου Πηγής - Βελανιδιάς το 1946. Το επόμενο έτος χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος από τον μητροπολίτη Μεσσηνίας Χρυσόστομο Δασκαλάκη († 1961).

Για την ταπείνωση, την ευλάβεια, την πνευματικότητα, την εντιμότητα και την αγαθότητά του τοποθετήθηκε ηγούμενος της μονής Βελανιδιάς (1947-1966). Επί ηγουμενείας του αδελφοί της μονής ήταν οι πατέρες Ιωήλ Γιαννακόπουλος (†

1966), Ευσέβιος Θεριακής († 1992), ο νύν μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος και άλλοι. Μετά τον βομβαρδισμό της μονής από τους Γερμανούς το 1943, κατέβαλε υπεράνθρωπες προσπάθειες για την ανοικοδόμηση της κατεστραμμένης μονής.

Πολλές ψυχές από την Καλαμάτα και τα γύρω χωριά έφθαναν μέχρι τη μονή για να εξομολογηθούν και να παρηγορηθούν από τον καλοκάγαθο Γέροντα. Η αφιλοχρηματία του τον έκανε πιο αγαπητό. Ανεπαύθη ξαφνικά τις πρώτες πρωινές ώρες στις 26.5.1966 ετοιμαζόμενος να πάει στο ναΐδριο του Αγίου Φανουρίου για να τελέσει την αναίμακτη θεία ιερουργία. Ο θάνατός του λύπησε πολλούς πολύ. Κατά την εξόδιο ακολουθία του συγκεντρώθηκε πλήθος κόσμου. Ετάφη στο κοιμητήρι της μονής Βελανιδιάς, την οποία αγάπησε υπέρμετρα κι εργάστηκε γι' αυτήν πολύμοχθα.

Όσοι έγραψαν γι' αυτόν μιλούν με συγκίνηση και αγάπη για τον σύντομο βίο του και το πλούσιο έργο του. Η ευλάβειά του, λέγουν, ήταν βαθύτατη. Είχε υποδειγματική αφοσίωση στο έργο του. Ο ζήλος και το θάρρος του τον έκαναν συμπαθή και σεβαστό απ' όλους. Ήταν, γράφουν, ένας ακαταπόνητος πνευματικός εργάτης, μία ψυχή οσία, με αγιότητα βίου, καλοσύνη και ευγένεια. Παρότι ζούσε αθόρυβα και με υποδειγματική ταπεινοφροσύνη, συνεχίζουν να γράφουν άλλοι, ήταν ευρύτατα γνωστός, διακρινόταν για την ακεραιότητα του χαρακτήρα του και την εντιμότητα όλης της ζωής του. Υπήρξαν βέβαια, όπως πάντοτε άλλωστε, κι αυτοί που τον ζηλοφθόνησαν.

Εμείς δεν τον γνωρίσαμε, πιστεύουμε όμως ότι αυτός που υπέγραψε τις παρακάτω γραμμές αληθεύει και δεν λαθεύει διόλου λέγοντας ότι: «Με τις σπάνιες αρετές σου, τη βαθιά επίγνωσι του σεβαστού αξιώματός σου, την μεγάλη κατανόηση της πνευματικής σου ευθύνης και κυριώτερα μακριά από κάθε υποκριτική γνωριμία ή ύπουλη εκδήλωση σκοτεινών επιδιώξεων, κατόρθωσες να αποσπάσεις την απέραντη ευγνωμοσύνη ολόκληρης της κοινωνίας, με το συγκινητικό αποτέλεσμα να δημιουργηθεί τεράστιο ρεύμα ευσεβών προσκυνητών προς την Ιερά Μονή, της οποίας επάξια διετέλεσες ηγούμενος μέχρις εσχάτης αναπνοής...».

Πηγές - Βιβλιογραφία

Δ. Γ. Κούβελα, Φωτισμένοι Διδάχοι, Μορφές της Μεσσηνίας, Καλαμάτα 2008, σσ. 83-88.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνας, τόμος Β΄ 1956-1983. σελ.753 - 754